

Den foreslåede adgang til frihedsberøvelse må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra f.

En indførelse af den foreslåede bestemmelse i udlændingeloven vil endvidere medføre, at afgørelser om frihedsberøvelse vil blive truffet i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde, således som det er en betingelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1.

Til nr. 15

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig lovligt her i landet. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., skal udlændingen efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten kan medføre, at ansøgningen ikke inddømmes, og kan endvidere straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 4 måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Inden for strafferetsplejen er der ikke pligt til at fremkomme med oplysninger, der vil kunne udsætte én selv for straf (såkaldt selvinkriminering). Forbudet mod selvinkriminering følger af praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, om retten til en retfærdig rettergang.

Hvis der under behandlingen af en sag om en udlændings indrejse og ophold i Danmark fremkommer oplysninger om, at udlændingen har eller kan have begået strafbare handlinger, som kan strafforfølges her i landet eller i et andet land, kan det føre til, at udlændingemyndighederne videregiver disse oplysninger til anklagemyndigheden efter de foreslåede regler i kapitel 7 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Ansøgningssager fra udlændinge om indrejse og ophold i Danmark er ikke omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i *Maaouia mod Frankrig* (dom af 5. oktober 2000). Det forhold, at udlændingemyndighederne – under trussel om straf – kan pålægge en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige for at belyse udlændingens sag, ændrer ikke ved denne konstatering.

Det betyder, at en udlænding ikke kan påberåbe sig forbudet mod selvinkriminering, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols artikel 6,

stk. 1, i forhold til udlændingemyndighederne. En udlænding vil derfor have pligt til i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 1, at fremkomme med de nødvendige oplysninger til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig lovligt her i landet. Dette gælder, selv om oplysningerne vedrører eventuelle strafbare forhold.

På baggrund af forbudet mod selvinkriminering kan der rejses spørgsmål om, i hvilket omfang oplysninger, der er fremkommet under trussel om straf, kan benyttes i forbindelse med en efterfølgende straffesag.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en konkret sag (*Saunders mod Storbritannien*, dom af 17. december 1996) fastslået, at det udgjorde en krænkelse af forbudet mod selvinkriminering, at anklagemyndigheden i en straffesag mod en person anvendte forklaringer, som den tiltalte tidligere havde afgivet under trussel om straf. De pågældende forklaringer indgik som en væsentlig del af anklagemyndighedens sag mod den tiltalte.

I det omfang *Saunders*-dommens resultat kan overføres på sager, hvor en udlænding i forbindelse med en udlændingesag har afgivet forklaringer, f.eks. i forbindelse med en ansøgning om asyl, og der efterfølgende rejses tiltale mod udlændingen, vil forbudet mod selvinkriminering kunne sætte nogle grænser for, i hvilket omfang sådanne oplysninger kan benyttes under straffesagen. Oplysningerne kan indgå i forbindelse med politiets efterforskning og kan f.eks. give anledning til konkrete efterforskningsskridt. Oplysningerne kan endvidere anvendes som bevis under en eventuel straffesag, men vil i givet fald ikke kunne udgøre det eneste eller det afgørende bevis i forbindelse med en eventuel domfældelse for strafbare forhold, som oplysningerne vedrører.

Da de oplysninger, der videregives fra udlændingesager, bl.a. kan danne grundlag for en beslutning om tiltalerejsning, foreslås det, at en udlænding som part i en sag efter udlændingeloven fremover vejledes om, at de oplysninger, der afgives til sagen, kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter de foreslåede regler i kapitel 7 a, og om, at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark, jf. den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 1, 3. pkt.

Udlændingen vil således fortsat have pligt til at afgive oplysningerne til udlændingemyndighederne.

Bestemmelsen skal gælde i alle sager efter udlændingeloven. Det påhviler således den udlændingemyndighed, hvortil en ansøgning om opholdstilladel-